

РЕШЕНИЕ

№ 9080

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11266** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК) във вр. чл. 226 от АПК.

Образувано е след връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд решение № 10190 от 22.10.2025 г. по адм. дело № 6387 от 2024 г. на Върховния административен съд, осмо отделение, с което е отменено Решение № 2851/26.04.2024 г., постановено по адм. дело № 7542/2023 г. по описа на Административен съд – София-град.

Предмет на спора е жалба, подадена от Ц. Й. Я., чрез адв. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221022006857-091-001 от 20.04.2023 г., издаден от О. Г. – началник сектор „Ревизии“, орган възложил ревизията и М. Б.-гл.инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 888/28.06.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на РА, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Оспорват се изводите на ревизиращите, че извършените разпоредителни сделки с два недвижими имота следва да се квалифицират като „независима икономическа дейност“. Твърди се, че в случая се касае за обичайно управление на лично имущество за семейни нужди, поради което и реализираните прехвърляния не попадат в обхвата на ЗДДС. Изтъкнато е, че единственият мотив за подаване на заявлението по ЗДДС е да не бъде допуснато нарушение на законодателството, както и че органите по приходите ще извършат преценка относно основателната на исканата регистрация. В подкрепа на тезата си оспорващата се позовава и на издадения в последствие Акт за дерегистрация № 220992301754556/06.04.2023 г. Развити са и доводи, че РА е издаден при неизяснена фактическа обстановка, а облагането е извършено при

липса на мотиви, което е съществено процесуално нарушение и основание за отмяната му. Акцентирано е и също така на практика на Съда на Европейския съюз, според която обикновеното упражняване на правото на собственост от неговия титуляр само по себе си не може да се разглежда като икономическа дейност, а броят и мащабите на осъществените продажби сами по себе си не са определящи. В този смисъл се подчертава, че в нито един момент в периода от закупуването на имота през 2020 г. до продажбата през 2022 г. ревизираното лице не е извършвало дейности, които по своята същност представляват независима икономическа дейност, нито сделката е част от стопанска дейност. Изразява се и несъгласие с приетото от органите по приходите, че Я. е предприела активни действия, надхвърлящи обикновеното управление на лично имущество, като използва средства, подобни на тези, използвани от търговец, което го превръща в данъчно задължено лице по смисъла на ЗДДС. По тези съображения се иска отмяна на РА и присъждане на направените по делото разноски. В съдебното производство оспорващата, чрез адв. С., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски за предходните производства развили се пред АССГ и ВАС, като за настоящото не се заявяват такива. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива и в писмено становище от 02.03.2026 г.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпила молба на 23.02.2026 г. от процесуалния представител на ответника, в която заявява, че поради служебна ангажираност е в невъзможност да се яви в съдебно заседание, но не възражава да се даде ход на делото. Няма доказателствени искания. В случай, че бъдат представени от жалбоподателя нови доказателства, моли същите да не бъдат приемани и да се предостави възможност за запознаване със същите и изразяване на становище. В случай, че бъде даден ход по същество, моли жалбата да бъде отхвърлена и да се присъдят разноски в размер на 9302,49 евро общо за трите съдебни инстанции и 276,99 евро платена държавна такса за касационно обжалване.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Началото на ревизионното производство е поставено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221022006857-020-001/23.11.2022 г., връчена по електронен път на 09.12.2022 г. Същото е с обхват определяне на задълженията задълженията по ЗДДС на Ц. Я. за данъчни периоди от 23.03.2022 г. до 30.04.2022 г. Срокът за извършване на ревизията е удължен със ЗИЗВР № Р-22221022006857-020-002/01.03.2023 г.

ЗВР и ЗИЗВР са издадени от О. Й. Г. - началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В.. Съгласно Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. (л. 22-24 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ) са определени органите по приходите, за които да не се прилагат правилата по чл. 7, ал. 1 и чл.8 от ДОПК, а в Заповед №3-ЦУ-2181/22.11.2022 г. (л.21 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ) на зам. изпълнителния директор на НАП е посочено, че служителите на ТД на НАП, изброени в първата заповед (№ 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г.), издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ЗНАП, осъществяват производствата по данъчен осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към заповедта, за които компетентна ТД, съгласно чл. 8 от ДОПК, е ТД на НАП С.. В Заповед №3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. в раздела за ТД на НАП - В. са включени О. Й. Г. – орган, възложил ревизията, и М. А. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на

НАП В.. Съгласно Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С. са определени служителите, които да изпълняват функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, за които съгласно заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, като в същата под № 5 е посочен О. Й. Г. – началник сектор „Ревизии“ дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221022006857-092-001/23.03.2023 г.

Ц. Я. не е упражнила правото по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и не е подала възражение срещу издадения РД. Констатациите в РД са дали основание за издаване на процесния РА, връчен по електронен път на 24.04.2023 г.

В хода на ревизията са изискани от Я. първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация с Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221022006857-040-001/21.12.2022 г.

В указания срок същите са представени от ДЗЛ, описани подробно в писмо до ТД на НАП В.. Приобщен е и Акт за регистрация по ЗДДС № 220422202023113/15.04.2022 г. с Протокол № Р-22221022006857-П73-001/16.12.2022 г. /л. 80-81 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ/.

Установено е, че на 01.04.2022 г. от Ц. Я. е подадено заявление с вх. №223912201809986/01.04.2022 г. за регистрация на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДДС във връзка с извършени от нея продажби на недвижими имоти, а именно два апартамента - № В26 и № В 27, находящи се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Сделките са обективирани в нотариален акт (НА) № 164, том III, рег. № 9089, дело 492/23.03.2022 г. и нотариален акт № 166, том III, рег. № 9093, дело 494/23.03.2022 г. и са на обща стойност 733436,25 лв. /л. 87-91 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ/.

С оглед така извършените разпоредителни действия ревизиращите са приели, че лицето е реализирало оборот в размер на 379 218,25 лв., представляващи 1/2 от 733 436,25 лв., доколкото се касае за продажба на имоти, в режим на съпругеска имуществена общност (СИО).

Констатирано е, че двата продадени апартамента са представлявали тризонет В26, закупен от Я. Я. и съпругата му Ц. Й. Я., в режим на СИО, с НА № 21, том I, рег. №709, дело 20/22.07.2020 г. /л. 109-111 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ/ от „МУЛТИ ФЕЙС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /в несъстоятелност/, за сумата от 323 200,00 лв. Така закупеният тризонет е преустроен от един апартамент в два апартамента – съответно В26 и В27 съгласно Разрешение за строеж № 39/05.08.2021 г. и одобрен инвестиционен проект от 05.08.2021 г. на Столична община, район „М.“. Процесните недвижими имоти са квалифицирани от органите по приходите като „нови сгради“ по смисъла на §1, т. 5 от ДР на ЗДДС, въведени в експлоатация на 08.02.2022 г. съгласно Удостоверение №123/08.02.2022 г., издадено от Столична Община.

Реализираният оборот от продажбата на недвижимите имоти според ревизиращите формира облагаем оборот, по смисъла чл. 96, ал. 2 от ЗДДС. Прието е, че при продажбата им Ц. Я. е предприела активни действия, надхвърлящи обикновеното управление на лично имущество, като използва средства, подобни на тези, използвани от търговец – влага средства в закупуването на имотите, в преустройството им и т.н. В тази връзка е обоснован извод, че се касае за упражняване на независима икономическа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗДДС, което превръща физическото лице в данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС.

Органите по приходите са установили, че заявление за регистрация по ЗДДС с вх. № 223912201809986/01.04.2022 г. е подадено от Я. с два дена закъснение от законоустановения 7-дневен срок от датата, на която е достигнат облагаемия оборот, съгласно чл. 96, ал. 1, изр. второ от ЗДДС - до 30.03.2022 г.

С първата продажба обективирана с НА № 164, том III, рег. № 9089, дело 492/23.03.2022 г. за сумата от 342 270,25 лв. (1/2 в режим на СИО 171 135,13 лв.) е достигнат облагаемият оборот, определен с чл. 96, ал. 1 от ЗДДС за регистрация по ЗДДС.

Така, на основание чл. 102, ал. 4 и ал. 5, във връзка с чл. 67, ал. 2 и чл. 96 от ЗДДС, с оспорения в настоящото производство РА на Цв. Я. е начислен ДДС в размер на 61 119,68 лв. при данъчна основа в размер на 366 718,13 лв. (1/2 от 733 436,25 лв.) за данъчен период м. 03.2022 г. и са определени лихви в размер на 6564,12 лв.

На 28.04.2023 г., в регламентирания по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срок, до директора на дирекция "ОДОП" С. при ЦУ на НАП е подадена жалба с вх. №94-Ц-39 от 28.04.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-03-7 от 12.05.2023 г. по регистъра на дирекция "ОДОП" С., с която Цв. Я. оспорва процесния РА.

С решение № 888/28.06.2023 г. директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, след извършена преценка на мотивите изложени в РА и РД и с оглед приложените към административната преписка доказателства е приел, че жалбата е неоснователна. За да мотивира този си извод решаващият административен орган е приел, че действително не може да се твърди, че дейността от ревизираното лице /РЛ/ е упражнявана редовно и по занятие, но Я. е извършила редица действия, както един търговец би действал при организиране на дейността си за извършване на продажба на недвижим имот – закупува се имота /извършва се проучвателна и инвеститорска дейност/, извършват се действия по цялостно преустройство на закупения имот, който впоследствие придобива нова икономическа стойност и нов вид. Тези действия не са насочени единствено към съхраняването на вещта и недопускане на нейното увреждане, а е налице упражняване на независима икономическа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗДДС, което дава основание Я. да бъде определена за данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС. В случая РЛ е извършило повече от една облагаема доставка – осъществена е и втора продажба на апартамент, съгласно НА № 166, том III, рег. № 9093, дело № 494/23.03.2022 г., за сумата от 391 166,00 лв., което е дало основание за прилагане на разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС.

В хода на настоящото съдебно производство по искане на процесуалния представител на жалбоподателката са приобщени адм. д. № 7556 от 2023 г. на АССГ и адм. д. № 3275 от 2024 г. по описа на ВАС, първо отделение. С решението си касационната инстанция е потвърдила решението на първоинстанционния съд, с което е отменен Ревизионен акт № Р-22221022006856-091-001/20.04.2023 г., издаден от органи по приходите, потвърден в оспорената му част на установения резултат по ЗДДС за данъчен период м.03.2022 г. с Решение № 887/28.06.2023г. на директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, с който на Я. Л. Я. /съпруг на Ц. Я./ са определени задължения за ДДС в размер на 61119,68 лв. и лихва в размер на 6564,12 лв. Задълженията на Я. са определени при идентични факти и обстоятелства установени и в настоящото производство свързани с извършените две продажби на ап. № В26 и В 27, находящи се в [населено място], ж. к. М. 2, които са били в режим на СИО.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА. Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Предмет на съдебен контрол пред настоящата инстанция е Ревизионен акт №

P-22221022006857-091-001 от 20.04.2023 г., издаден от О. Г. – началник сектор „Ревизии“, орган възложил ревизията и М. Б.-гл.инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 888/28.06.2023 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП, с който на Ц. Й. Я., ЕГН – [ЕГН], са определени задължения за данъчен период м. 03.2022 г. за ДДС в размер на 61119,68 лева и лихви – 6564,12 лв.

Обжалваният РА е издаден от органа, възложил ревизията, и определеният със ЗВР ръководител на ревизията – М. Б.-гл.инспектор по приходите, т. е. от лицата, посочени в чл. 119, ал. 2 ДОПК. Съгласно ТР № 3/26.06.2025 г. на ВАС на РБ - ОСС от I и II колегии на ВАС, по тълкувателно дело № 2/2024 г. -" Не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите - служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората /другата/ териториална дирекция". Цитираното тълкувателно решение е съобразено и от касационната инстанция видно от постановеното по адм. д. № 6387 от 2024 г. решение, с което е отменено Решение № 2851/26.04.2024 г. по адм. дело № 7542/2023 г. по описа на Административен съд – София-град, а делото е върнато на друг състав за ново разглеждане.

Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви, предвид чл. 120, ал. 2 ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективизирана в множество решения на ВАС.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника доказателства на електронен носител, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл. 184 ГПК.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за провеждане на ревизионното производство и издаването на акта.

Относно приложението на материалния закон:

Настоящият състав намира, че спорът по същество е правен и е свързан с отговор на въпроса осъществявала ли е жалбоподателката независима икономическа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗДДС чрез извършените две продажби на ап. № В26 и В27, находящи се в [населено място], респ. законосъобразно ли е начислен ДДС за данъчен период м. 03.2022 г. В тази връзка следва да бъде съобразено следното:

Съгласно чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, всяко данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната, с облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Според изречение второ, когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително текущия, лицето е длъжно да подаде заявлението в 7-

дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

Според чл. 102, ал. 4 ЗДДС в приложимата редакция за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., от датата, на която е надвишен оборотът, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък.

В случая страните не спорят, че на 20.07.2020 г. Цв. Я. е придобила в режим на СИО апартамент тризонет, който впоследствие е преустроен на два апартамента, продадени на 23.03.2022 г. съгласно НА № 164, том III, рег. № 9089, дело 492/23.03.2022 г. и НА № 166, том III, рег. № 9093, дело 494/23.03.2022 г.

С оглед тези факти според ревизиращите Я. е извършвала независима икономическа дейност по чл. 3, ал. 2 ЗДДС, реализирала е оборот, който надхвърля облагаемия оборот от 50 000 лв., което е дало основание за прилагане на разпоредбата на чл. 102, ал. 4 и ал. 5, във връзка с чл. 67, ал. 2 и чл. 96 от ЗДДС и начисляване на ДДС в размер на 6119,68 лв. за данъчен период м. 03.2022 г., ведно със съответните лихви за забава.

Жалбоподателката застъпва тезата, че не е действала в търговско качество, а продажбите са породени от конкретна житейска ситуация и възникнала необходимост от справяне с променени семейни нужди, поради което необоснован е изводът на приходните органи, че е придобила качеството на данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДДС, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея.

Настоящият състав намира тези възражения за основателни.

Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗДДС сочи, че независима икономическа дейност е дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус. Независима икономическа дейност е и всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него.

В своята практика и по-конкретно в решение по съединени дела С-180/10 и 181/10 СЕС разяснява, че "понятието данъчнозадължено лице се определя във връзка с понятието за икономическа дейност". В т. 36 от същото решение се уточнява, че обикновеното упражняване на правото на собственост от неговия титуляр само по себе си не може да се разглежда като икономическа дейност. Определящо е дали лицето предприема активни действия за съответната сделка, чрез средства, подобни на тези, използвани от производител, търговец или доставчик на услуги по смисъла на чл. 9, § 1, втора алинея от Директивата за ДДС. Като такива действия СЕС сочи благоустройствени мероприятия в имота и използването на изпитани средства за пускане на пазара и подчертава, че те не се вписват в действията по управление на лично имущество.

Извършването на подобни действия от страна на жалбоподателката не са доказани в настоящото производство. От друга страна в мотивите си решаващият орган изрично сочи, че „в случая действително не може да се твърди, че дейността е упражнявана редовно и по занятие, но са извършени редица действия, както един търговец би действал при организиране на дейността си за извършване на продажба на недвижим

имот“. Осъществяването на преустройство на тризонет в два апартамента съдът не може да квалифицира като изпитано средство за пускане на недвижим имот на пазара, както и средства, надхвърлящи обикновеното управление.

В цитираното по-горе решение СЕС изрично отбелязва в т. 37, че броят и мащабите на продажбите не са определящи за характера на дейността, като големи продажби могат да се осъществяват и от участници в оборота, действащи като частни лица. Не е определящо и предхождащото прехвърлянето разделяне на имота, за да се получи най-добра обща цена. Пак по разясненията на Съда различна е хипотезата, в която заинтересованият предприема активни действия, подобни на тези, използвани от производител, търговец ... /т. 39 от решението/ и посочени примерно в т. 40 от решението: „...благоустройствени дейности в имота, както и в използването на изпитани средства за пускане на пазара.“.

В случая обособяването на отделни имоти от придобития тризонет улеснява разпореждането с вещите и получаването на най-добра цена. Периодът от време между придобиването и продажбата на имотите е несъвместим с изискването дейността да се осъществява редовно и срещу получаване от доставчика възнаграждение, което по разяснението, дадено от СЕС в т. 37 от решението по дело С-246/08, да я определи като икономическа. Не съществува разлика в условията на продажбата на недвижимите имоти, извършена от ДЗЛ и тази представляваща обикновено упражняване на правото на собственост. В случая в подкрепа на тезата си неправилно ревизиращите се позовават и на иницираното от Я. производство за регистрация по ДДС доколкото по арг. от чл. 101, ал. 6 ЗДДС основанията за регистрация се преценяват от органа по приходите. Подаването на заявление за регистрация е неотнормимо към задължението за начисляване на ДДС, тъй като при действието на чл. 102, ал. 4 във вр. с чл. 96, ал. 1, изр. 2 ЗДДС това задължение съществува и до датата на регистрацията /определена по правилото на чл. 103, ал. 1 ЗДДС/. В този смисъл е постановеното от ВАС решение по адм.д. № 3275/2024 г. /приобщено към настоящото съдебно производство/, касаещо оспорването на РА, издаден на съпруга на жалбоподателката при идентични факти и обстоятелства свързани с продажбата на ап. В 26 и В 27.

В подкрепа на горните изводи е и фактът, че впоследствие на Цв. Я. е издаден акт за дерегистрация по ЗДДС /л. 191-192 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ/, който показва, че за период от 12 последователни месеца след процесните сделки, същата не е извършвала никакви сделки, което потвърждава тезата ѝ, че е действала в лично качество и никога не е извършвала търговска дейност. В случая незаконосъобразно РЛ е квалифицирано от органите по приходите като данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, поради което спрямо него не са приложими разпоредбата на чл. 102, ал. 4 във вр. с чл. 96, ал. 1, изр. 2 ЗДДС. Събраните по делото доказателства обосновават извод, че жалбоподателката е извършила действия, представляващи управление на лично имущество, за данъчните последици от които същата е заплатила дължимия данък по ЗДДФЛ. Във връзка с получените доходи от продажбата на процесните апартаменти в качеството на физическо лице Я. е изпълнила и задължението си да ги декларира чрез подаване на ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ за 2022 г. /л. 193-209 от адм. д. № 7542/2023 г. на АССГ/.

По тези съображения жалбата се явява основателна, а оспореният ревизионен акт – незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед разпоредбата на чл. 226, ал. 3 АПК в полза на

жалбоподателката са дължими разноски за касационната инстанция и за производството по адм. д. № 7542 от 2023 г. на АССГ, като за настоящото не са претендирани такива. Оспорващата е сторила разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и адвокатско възнаграждение – 6300 лв., платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие от 04.07.2023 г. /л. 211, 212 от адм. д. № 7542 от 2023 г. на АССГ/, а за касационното производство – 6300 лв. адвокатски хонорар, платен в брой съгласно договор за правна защита и съдействие от 03.06.2024 г. /л. 55,56 от адм. д. № 6387/2024 г. на 8 отделение на ВАС/.

Така в полза на Цв. Я. следва да се присъдят разноски в общ размер на 12610 лева. Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № Р-22221022006857-091-001/20.04.2023 г., издаден от О. Й. Г.- възложил ревизията и М. А. Б. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 888/28.06.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП, с който на Ц. Й. Я., ЕГН – [ЕГН], са определени задължения за данъчен период м. 03.2022 г. за ДДС в размер на 61119,68 лева и лихви – 6564,12 лв., или общо – 67683,80 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Ц. Й. Я., ЕГН – [ЕГН], разноски по делото в размер на 12610 лв. /дванадесет хиляди шестстотин и десет лева/. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: